

تنوع قومی و فرهنگی اندونزی (۱)

تنوع قومی و فرهنگی اندونزی به این معنی است که اندونزی دارای اقوام و فرهنگ‌های متنوعی از جمله خانه‌های سنتی، لباس‌های سنتی و رقص‌های منطقه‌ای است.

تنوع مردم اندونزی عمدتاً توسط تعداد گروه‌های قومی که در مکان‌های مختلف پراکنده زندگی می‌کنند، شکل می‌گیرد. هر قومی از نظر جنبه‌های اجتماعی یا فرهنگی دارای ویژگی‌ها یا شخصیت‌های خاص خود است.

بر اساس آمار در سال ۲۰۱۰، در اندونزی ۱,۱۲۸ گروه قومی وجود دارد. گروه‌های قومی در اندونزی دارای تفاوت‌های مختلفی هستند که تنوع را در اندونزی شکل می‌دهد.

تنوع اندونزی را می‌توان از هنرها به عنوان نتیجه فرهنگی منطقه‌ای نیز مشاهده کرد. هر منطقه یک اثر هنری متفاوت دارد و ویژگی هر منطقه است. تقریباً تمام مناطق یا گروه‌های قومی در اندونزی رقص‌ها و آهنگ‌های متفاوتی دارند.

نمونه‌هایی از تنوع قومی و فرهنگی در اندونزی عبارتند از فرهنگ نقاشی بدن در مینتاوای، سوماترای غربی، سوراخ کردن گوش به عنوان نشانه‌ای از بلوغ و بسیاری از فرهنگ‌های دیگر که کشف نشده‌اند.

هر منطقه در اندونزی فرهنگ منحصر به فردی دارد. این تنوع فرهنگی را می‌توان از طریق لباس‌های سنتی، خانه‌های سنتی، رقص‌های محلی، آوازهای محلی، مراسم سنتی و غیره مشاهده کرد.

اندونزی یک کشور مجمع‌الجزایری است که دارای قومیت‌ها، قبایل و اعتقادات بسیاری است. بنابراین از غرب تا شرق، اندونزی دارای انواع سنت‌های منحصر به فرد است که از منطقه‌ای به منطقه دیگر متفاوت است.

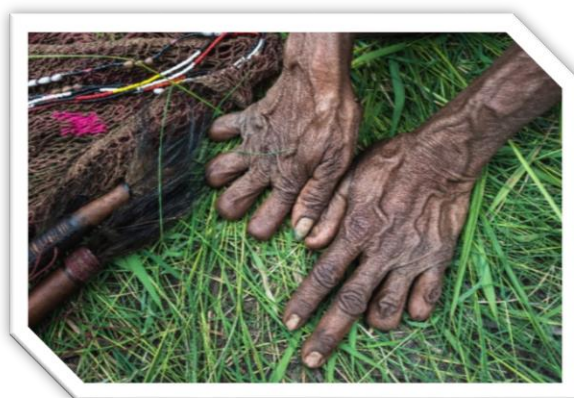
این سنت‌ها امروز هم حفظ شده‌اند، بنابراین می‌توانید ببینید که چگونه این سنت‌ها با جامعه همزیستی دارند.

۱. آیین تیوا (Tiwah) – کالیمانتان مرکزی

در کالیمانتان مرکزی سنت خاصی وجود دارد که برای افرادی که مدت هاست مرده اند انجام می شود. این مراسم تیوا معمولاً توسط قبیله دایاک انجام می شود تا استخوان های مردگان را به خانه ای به نام ساندونگ (Sandung) تحویل دهند. این آیین با هدف صاف کردن سفر روح به بهشت است. علاوه بر این، هدف از این آیین منحصر به فرد، رهایی از بدشانسی برای خانواده ای است که هنوز زنده اند.

۲. سنت بریدن انگشت – پاپوآ

این سنت نسبتاً افراطی در واقع توسط قبیله دانی کنار گذاشته شده است. بریدن انگشت یک سنت برای نشان دادن غم از دست دادن یکی از اعضای خانواده است. برای دانی ها، انگشت معنای عمیق تری دارد که به عنوان شکلی از هماهنگی، اتحاد و قدرت در انسان یا یک خانواده نمادین است.

۳. به شکل گاو در آوردن – بانوانگی

این آیین که سالی یک بار برگزار می شود، همیشه در یکی از روستاهای بانوانگی، جاوه شرقی برگزار می شود. این مراسم به چندین مرد نیاز دارد که لباس گاو بپوشند و برای شخم زدن مزارع قربانی کنند. پس از شخم زدن مزارع، این گاوها همراه با کارناوال هنرهای مردمی در اطراف روستا رژه می روند. هدف این آیین درخواست باران در فصل خشک است.

۴. سنت‌های تشییع جنازه قبیله میناهاسا – سولاوسی شمالی

قبیله میناهاسا مراسم تشییع جنازه منحصر به فردی دارد که با سنت های دیگر متفاوت است. قبیله میناهاسا جسد را در حالی که پاهایش را در آغوش گرفته بود نشسته و نه در حالت خواب قرار می دهند. این سنت تشییع جنازه بر اساس اعتقاد، نماد یک حالت مقدس است و خیر می آورد. جهت وضعیت جسد علاوه بر اینکه باید در حالت نشسته باشد، باید رو به شمال باشد. این به این دلیل است که داستان ها از اجداد قوم میناهاسا نقل شده است.

۵. تابوت - سوماترای غربی

این سنت توسط مردم در ساحل غربی، سوماترای غربی انجام می شود که نسل به نسل برگزار می شود. این مراسم هر روز عاشورا که مصادف با دهم محرم است برگزار می شود. این مراسم سنتی نماد و شکلی از ابراز تاسف عمیق و احترام مسلمانان منطقه پریامان برای نوه حضرت محمد (ص) است.

۶. دوگردان (Dugderan) - سمارنگ، جاوه مرکزی

در آستانه ماه مبارک رمضان، شهر سمارنگ مملو از این سنت ها می شود. این سنت که از دیرباز وجود داشته، نشانه فرارسیدن ماه رمضان است. یکی از شاخصه های این مراسم رژه یک حیوان خیالی با بدن بز، سر اژدها و فلس های طلایی است.